

การพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา ตามหลักการไต่สวนพยานต่อหน้าศาลและต่อหน้าจำเลย

นางธัญญลักษณ์ เบ็ญจมะโน เตชะวุฒิพันธุ์^๑

ในการไต่สวนและรับฟังพยานหลักฐาน ศาลควรวีตหลักพยานหลักฐานโดยตรงอย่างเคร่งครัด กล่าวคือ ควรนำพยานหลักฐานมาไต่สวนต่อหน้าศาลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และควรรับฟังให้น้ำหนักกับพยานที่ไต่สวนในศาลเป็นหลัก นอกจากนี้ยังเป็นสิทธิของจำเลยที่จะได้รับการพิจารณาและสืบพยานต่อหน้าของตน เพราะหากพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานใดที่แสดงต่อศาล เป็นปฏิปักษ์ต่อตน จะได้ใช้สิทธิถามหรือสืบหักล้างพยานที่เป็นปฏิปักษ์ดังกล่าว ซึ่งในยุโรปถือเป็นสิทธิของจำเลยในกระบวนการยุติธรรม โดยถูกยกระดับเป็นมนุษยชน การฝ่าฝืนหรือละเมิดสิทธิของจำเลยดังกล่าว จึงถือว่าเป็นกระบวนการที่ไม่เป็นธรรม (no fair trial) ตามข้อบทที่ ๖ ของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (European Convention on Human Rights) ในขณะที่วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกานั้นได้คำนึงถึงหลักการไต่สวนพยานต่อหน้าศาลและต่อหน้าจำเลย (the immediacy principle and confrontation right) ทั้งการให้พิจารณาลับหลังจำเลยและการให้ศาลยึดถือสำนวนของ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณาโดยให้มีการคุ้มครองสิทธิอย่างเพียงพอ

สำหรับการพิจารณาคดีลับหลังจำเลยนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗, ๒๘ และ ๒๙ บัญญัติไว้ว่า “มาตรา ๒๗ ในการยื่นฟ้องคดีต่อศาล ให้อัยการสูงสุดหรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหา มาศาลในวันฟ้องคดี ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาล และอัยการสูงสุดหรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหลักฐานแสดงต่อศาลว่าได้เคยมีการออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่ยังไม่ได้ตัวมา หรือเหตุที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลเกิดจากการประวิงคดี หรือไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร ให้ศาลประทับรับฟ้องไว้พิจารณาได้ แม้จะไม่ปรากฏผู้ถูกกล่าวหาต่อหน้าศาล”

“มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ศาลประทับรับฟ้องไว้ตามมาตรา ๒๗ และศาลได้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาล ให้ศาลออกหมายจับ และให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการติดตามหรือจับกุมจำเลยรายงานผลการติดตามจับกุมเป็นระยะตามที่ศาลกำหนด

ในกรณีที่ได้ออกหมายจับจำเลยและได้มีการดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว แต่ไม่สามารถจับจำเลยได้ภายในสามเดือนนับแต่ออกหมายจับ ให้ศาลมีอำนาจพิจารณาคดีได้โดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย แต่ไม่ตัดสิทธิจำเลยที่จะตั้งทนายความมาดำเนินการแทนตนได้

บทบัญญัติมาตรานี้ไม่เป็นการตัดสิทธิจำเลยที่จะมาศาลเพื่อต่อสู้คดีในเวลาใดก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษา แต่การมาศาลดังกล่าวไม่มีผลให้การไต่สวนและการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ได้ทำไปแล้วต้องเสียไป”

^๑ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา ชั้น ๑ รองเลขานุการศาลอุทธรณ์

“มาตรา ๒๙ ในคดีที่ศาลดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามมาตรา ๒๘ และมีคำพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิด ถ้าภายหลังจำเลยมีพยานหลักฐานใหม่ที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จำเลยจะมาแสดงตนต่อศาลและยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ แต่ต้องยื่นเสียภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา และให้ศาลมีอำนาจสั่งรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ตามที่เห็นสมควร คำสั่งของศาลในกรณีเช่นนี้ให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ศาลสั่งรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๑ แต่ผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาต้องไม่เคยพิจารณาคดีนั้นมาก่อน

การรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ไม่มีผลให้การไต่สวนและการดำเนินการสอบสวนพิจารณาที่ได้ทำไปแล้วต้องเสียไป

การดำเนินการในการรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ ให้เป็นไปตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา”

หลักเกณฑ์การพิจารณาลับหลังจำเลยในศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น หากพิจารณาทั้งสามมาตราประกอบกันแล้ว มีข้อสังเกตดังต่อไปนี้

ข้อแรก บทบัญญัติมาตรา ๒๘ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นบทบัญญัติซึ่งกำหนดหลักการพิจารณาคดีอาญาโดยไม่มีตัวจำเลย (trial in absentia) ในกรณีที่ศาลได้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาลอันเป็นข้อยกเว้นของหลักการพิจารณาคดีต่อหน้าจำเลย (the confrontation right) ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง โดยมีความคล้ายคลึงกับหลักพยานโดยตรง (the immediacy principle) ที่พยานต้องมาให้การในศาลต่อหน้าจำเลย โดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสิทธิของจำเลยในการต่อสู้คดี (right of defence) เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นหลักการที่ยอมรับและบังคับใช้แพร่หลายทั่วไปภายในประเทศภาคพื้นยุโรป เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๘ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ แล้ว เห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ใช้เฉพาะในกรณีที่ศาลได้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว นั้นหมายความว่าได้มีการแจ้งให้ทราบถึงวันพิจารณาโดยชอบแก่จำเลยแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาลอันถือได้ว่าจำเลยสละสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีต่อหน้า การที่จำเลยได้รับสิทธิในการพิจารณาคดีต่อหน้าตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่งดังกล่าว เป็นกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายได้กำหนดไว้เพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยตามรัฐธรรมนูญแล้ว แต่จำเลยกลับสละประโยชน์แห่งสิทธิดังกล่าว โดยไม่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีของศาล อีกทั้งบทบัญญัติมาตรา ๒๘ ดังกล่าวยังกำหนดเงื่อนไขให้ศาลต้องออกหมายจับจำเลยและไม่ได้ตัวมาศาลภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ออกหมายจับก่อน ศาลจึงจะสามารถพิจารณาลับหลังจำเลยได้ แสดงให้เห็นว่ากฎหมายได้กำหนดให้มีมาตรการดำเนินการเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมาในเวลาที่เหมาะสมแล้ว หากจะต้องรอให้ได้ตัวจำเลยมาก่อนจึงจะทำการพิจารณาคดีต่อไปได้ ย่อมส่งผลให้เกิดความล่าช้า ซึ่งกระทบต่อความยุติธรรมโดยรวมของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมักจะเกี่ยวข้องกับการทุจริตของผู้มีอำนาจ รัฐจึงได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดอาญานั้นโดยตรง และเป็นคดีที่ได้รับความสนใจจากประชาชน นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดให้จำเลยสามารถตั้งทนายความมาดำเนินการแทนตนได้ด้วย จึงไม่ได้ตัดสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลย (right of defence) แต่อย่างใด ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๒๘ ที่กำหนดให้ศาลพิจารณาคดีลับหลังจำเลยได้ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม และไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกินสมควร

ข้อที่สอง หลักการตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ไม่ขัดกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Right : ICCPR) ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙ และมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๐ ซึ่งข้อ ๑๔ วรรคสาม (d) กำหนดให้บุคคลที่ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญามีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าบุคคลนั้น โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (Human Rights Committee) ซึ่งเป็นคณะกรรมการประจำกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองได้มีการประกาศ General Comment ฉบับที่ ๓๒ ย่อหน้าที่ ๓๖ โดยกล่าวถึงข้อ ๑๔ วรรคสาม (d) ว่า “การพิจารณาคดีลับหลังจำเลยสามารถทำได้โดยเป็นข้อยกเว้นในบางกรณีเพื่อประโยชน์ของการบริหารงานยุติธรรมที่เหมาะสม เช่น จำเลยปฏิเสธสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีต่อหน้า แม้ว่าจะได้มีการแจ้งให้ทราบถึงวันพิจารณาโดยชอบและได้ดำเนินการเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมาในเวลาที่เหมาะสมแล้ว” ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๒๘ ก็มีลักษณะเป็นข้อยกเว้นของหลักทั่วไปตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่กำหนดให้การพิจารณาและสืบพยานในศาลจะต้องทำต่อหน้าจำเลย เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ศาลจึงจะทำการพิจารณาคดีลับหลังจำเลยได้ ดังนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์รวมถึงสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามที่กำหนดไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และสอดคล้องกับหลักการตาม General Comment ฉบับที่ ๓๒ ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแล้ว

ข้อที่สาม อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ ยังไม่ครอบคลุมสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีใหม่ (right to retrial) อันเป็นหลักประกันแห่งสิทธิของจำเลยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีคำพิพากษาลับหลังจำเลย จากหลายประเทศที่เคารพและยอมรับในหลักการดังกล่าว กล่าวคือ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาในคดีที่พิจารณาลับหลังจำเลย แล้วต่อมาจำเลยกลับมาปรากฏตัวต่อศาล ศาลจะต้องเปิดโอกาสให้จำเลยร้องขอให้มีการพิจารณาคดีใหม่ต่อหน้าจำเลยอีกครั้ง เพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยในการต่อสู้คดี (right of defence) ซึ่งมีตัวอย่างของประเทศที่มีการกำหนดหลักการให้จำเลยขอพิจารณาใหม่ได้ในกฎหมาย

อย่างชัดเจน เช่น ประเทศฝรั่งเศสมีการบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดว่าคำพิพากษาในคดีที่ศาลพิจารณาลับหลังจำเลยจะถือว่าใช้บังคับไม่ได้ หากจำเลยยื่นคำร้องคัดค้านคำพิพากษานั้น และประเทศเยอรมันมีการบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดให้จำเลยที่ถูกพิจารณาคดีลับหลังมีสิทธิขอพิจารณาคดีใหม่ภายในหนึ่งสัปดาห์นับแต่วันส่งคำพิพากษาให้ทราบ รวมทั้งกำหนดให้มีการแจ้งสิทธิดังกล่าวนี้ให้จำเลยทราบพร้อมกับการส่งคำพิพากษาให้จำเลยด้วย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่าประเทศเหล่านี้ มักจะกำหนดไว้ในกฎหมายให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ กรณีที่จำเลยหลบหนีด้วยอย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้กำหนดหลักการดังกล่าวไว้ เมื่อจำเลยกลับมาปรากฏตัวต่อศาล จำเลยจึงไม่อาจขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ต่อหน้าจำเลยอีกครั้งหนึ่งได้ แม้แต่กรณีที่จำเลยไม่ได้รับแจ้งถึงวันนัดก่อนที่จะมีการพิจารณาลับหลัง ก็ไม่มีบทบัญญัติให้จำเลยสามารถขอพิจารณาคดีใหม่ได้ และแม้ว่าจำเลยจะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ ก็ตาม แต่สิทธิของผู้ที่จะยื่นคำร้องยังคงถูกจำกัดไว้เฉพาะกรณีที่มีความปรากฏตามมาตรา ๕ (๑) ถึง (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเท่านั้น กรณีจึงไม่ใช่หลักการเดียวกันกับการขอให้ศาลพิจารณาใหม่ต่อหน้าจำเลยอีกครั้งตามที่ปรากฏในหลักกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงหลักกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมัน

สำหรับการให้ศาลยึดถือสำนวนของ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณานั้น ยังมีข้อที่ควรระมัดระวังว่าศาลจักต้องยึดถือหลักในเรื่องการฟังความทุกฝ่ายและสิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาด้วย แม้ว่าในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ๒๕๖๐ จะไม่ได้บัญญัติให้การยึดถือสำนวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นหลักในการไต่สวนไปพร้อมกับการฟังความทุกฝ่ายและการคุ้มครองสิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาควบคู่ไปด้วยแล้วก็ตาม โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ๒๕๖๐ มาตรา ๒๓๕ วรรคหก เพียงบัญญัติว่า “การพิจารณาของศาลฎีกาและศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้นำสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นหลักในการพิจารณา และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ให้ศาลมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้”

กรณีนี้ศาลควรยึดสำนวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นหลักในการพิจารณา ไปพร้อมกับการยึดหลักการฟังความสองฝ่าย (right to be heard) และหลักการคุ้มครองสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลย (right to defence) ควบคู่ไปด้วย หากศาลยึดสำนวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นหลักในการพิจารณา โดยไม่ได้คำนึงถึงหลักการฟังความทุกฝ่าย (right to be heard) และหลักการคุ้มครองสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลย (right to defence) ควบคู่ไปด้วยดังกล่าวแล้ว กล่าวคือ ไม่ได้นำหลักการไต่สวนพยานต่อหน้าศาลและต่อหน้าจำเลย (the immediacy principle and confrontation right) มาใช้ประกอบด้วย ย่อมมีผลเท่ากับศาลไม่ได้ฟังความสองฝ่ายและการคุ้มครองสิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น ศาลจึงต้องให้โจทก์จำเลยนำพยานหลักฐานมาไต่สวนต่อหน้าศาลและต่อหน้า

จำเลยและศาลฟังให้น้ำหนักรับฟังเฉพาะพยานที่นำมาไต่สวนในศาลเป็นหลัก มิเช่นนั้น ระบบคดีอาญา จะแปรผกผัน กลับกลายเป็นจำเลยเสียสิทธิให้แต้มต่อโจทก์ เพราะในอีกแง่หนึ่ง การรับฟัง พยานหลักฐานจากสำนวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยที่ไม่ได้ นำพยานหลักฐานนั้นมาเบิกความหรือนำมาไต่สวนยังศาล ย่อมมีผลเท่ากับให้จำเลยมีภาระการพิสูจน์ และละเมิดหลักการที่จำเลยได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ (presumption of innocence) ไปด้วย กลายเป็นกระบวนการที่ไม่เป็นธรรม (no fair trial) และส่งผลให้กระบวนการ พิพากษาของศาลไม่ได้คุ้มครองสิทธิของจำเลย (due process) ซึ่งเป็นสิทธิมนุษยชน ดังเช่นในระบบไต่สวน ของประเทศภาคพื้นยุโรป ดังกล่าวข้างต้น

กล่าวโดยสรุป การพิจารณาลับหลังจำเลยและการให้ศาลยึดถือสำนวนของ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกาได้มีกระบวนการ ที่คุ้มครองสิทธิของจำเลยตามสมควรและเป็นไปตามหลักสากลแล้ว แต่อาจมีอุปสรรคบางประการ ในขั้นการบังคับคดีได้ กล่าวคือ แม้ว่าศาลจะสามารถมีคำพิพากษาลับหลังจำเลยได้ แต่หากจำเลย หลบหนีไปต่างประเทศ เมื่อมีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ประเทศไทยอาจจะได้รับการปฏิเสธหรือไม่ ได้รับความร่วมมือในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งจะทำให้การบังคับโทษในคดีอาญาไม่สามารถ บรรลุวัตถุประสงค์ได้

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๖๙

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง